

Sygn. akt I C 70/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Daniel Mychliński

Protokolant – Ewelina Goryszewska

po rozpoznaniu na rozprawie

w dniu 21 września 2016 r. w Ciechanowie

sprawy z powództwa K. S.

przeciwko R. D. i G. D.

o zwolnienie od egzekucji

orzeka:

1. oddala powództwo;
2. przyznaje adwokatowi W. P. za pełnienie obowiązków pełnomocnika z urzędu powoda K. S. wynagrodzenie w wysokości 2.400,00 zł (dwa tysiące czterysta złotych) wraz z kwotą stanowiącą równowartość podatku VAT wyliczonego od w/w sumy;
3. nakazuje Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w Ciechanowie wypłacić adwokatowi W. P., tytułem wynagrodzenia za pełnienie obowiązków pełnomocnika z urzędu powoda K. S., kwotę przyznaną w pkt 2, przejmując ją na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt I C 70/16

UZASADNIENIE

Powód K. S. w dniu 21 stycznia 2016 r. wystąpił do Sądu Rejonowego w Ciechanowie z pozwem przeciwko R. D. i G. D. żądając zwolnienia od egzekucji samochodu osobowego marki H. (...) nr rej. (...) zajętego w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego z wniosku wierzyciela R. D. przeciwko G. D. w sprawie o sygn. akt Kmp 50/01 oraz zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu swego pozwu, powód wskazał, że zajęty samochód jest jego własnością, nabył go od V. S. (małżonki dłużnika G. D.) na podstawie umowy sprzedaży z dnia 5 marca 2015 r.

Pozwana R. D. wnosila o oddalenie powództwa w całości.

Pozwany G. D. uznał powództwo.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Przeciwko G. D. prowadzone jest postępowania egzekucyjne przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ciechanowie U. P. z wniosku R. D. (sygn. akt KMP 50/01). W ramach tego postępowania egzekucyjnego, Komornik dokonał w dniu 11 marca 2015 r. zajęcia samochodu osobowego marki H. (...) nr rej. (...) o wartości 11.000,00 zł. K. S. nie był obecny przy czynności zajęcia w/w samochodu. Komornik powiadomił go natomiast o dokonanym zajęciu pisemnie, informując jednocześnie o posiadanych uprawnieniach, w tym o możliwości wytoczenia powództwa w oparciu o art. 841 § 1 KPC. K. S. odebrał powyższe zawiadomienie w dniu 17 marca 2015 r.

dowód: dokumenty z postępowania egzekucyjnego Kmp 50/01 (k. 1, k. 3, k. 340, k. 342 i k. 343 tych akt)

Powyższy stan faktyczny, ustalono w oparciu o powołane wyżej dokumenty z postępowania egzekucyjnego, których żadna ze stron nie kwestionowała.

Inne okoliczności sprawy, jako nie mające znaczenia dla sprawy, Sąd pominął. Z tego też względu, Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka V. S. na okoliczność zbycia samochodu oraz na okoliczności dotyczące wiedzy stron stosunku prawnego, co do wiarygodności pozwanej R. D. w stosunku do G. D.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Wytoczone przez K. S. powództwo oparte jest na art. 841 § 1 KPC. Zgodnie z tym przepisem, osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa.

Powództwo to może być jednak wytoczone w ściśle określonym terminie. Zgodnie bowiem z art. 841 § 3 KPC, powództwo osoby trzeciej o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji może być wniesione w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych. W literaturze i orzecznictwie sądowym wyrażany jest pogląd, że miesięczny termin do wytoczenia powództwa o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji ma charakter materialnoprawny, a mówiąc precyzyjnie jest terminem prekluzji sądowej i jako taki nie podlega przywróceniu. Termin ten należy liczyć od dnia, gdy osoba trzecia dowiedziała się o naruszeniu prawa, a jego cechą jest prekluzja, co oznacza, że po bezskutecznym upływie terminu roszczenie wygasa, a powództwo winno być oddalone, bez potrzeby oceny jego merytorycznej zasadności (zob. m.in.: Komentarz do art. 841 kodeksu postępowania cywilnego, [w:] A. Jakubecki (red.), J. Bodio, T. Demendecki, O. Marcewicz, P. Telenga, M.P. Wójcik „Kodeks postępowania cywilnego. Praktyczny komentarz.” Zakamycze, 2005, wyd. II, uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2007 r. - III CZP 57/07 i teza wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 22 grudnia 2015 r. - V ACa 262/15).

Czynność zajęcia ruchomości, co do której powód K. S. rości sobie prawo własności, została przeprowadzona w dniu 11 marca 2015 r. Bezsprzecznie dowiedział się o tym zajęciu 17 marca 2015 r., gdyż tego dnia otrzymał od Komornika pismo zawiadamiające o zajęciu wraz z pouczeniem. Pozew złożył zaś dopiero w dniu 21 stycznia 2016 r., a więc ze znacznym przekroczeniem owego miesięcznego terminu.

Wobec tego, że powód nie zachował miesięcznego terminu do wniesienia powództwa o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji, utracił prawo do skutecznej ochrony w tym zakresie, a w efekcie jego powództwo należało oddalić. W takiej sytuacji brak było podstaw do badania innych okoliczności sprawy i przeprowadzania w tym zakresie postępowania dowodowego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd powództwo oddalił.

Uwzględniając to, że powód został zwolniony od kosztów sądowych w zakresie postępowania przed sądem I instancji i ustanowiono dla niego pełnomocnika z urzędu w osobie adw. W. P., Sąd przyznał temu pełnomocnikowi wynagrodzenie w wysokości 2.400,00 zł ustalone w oparciu o § 4 ust. 1, 2 i 3 w zw. z § 8 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U z dnia 5 listopada 2015 r.) wraz z

podatkiem VAT. Zgodnie bowiem z § 4 ust. 1 powołanego rozporządzenia, opłatę ustala się w wysokości co najmniej 1/2 opłaty maksymalnej określonej w rozdziałach 2-4, przy czym nie może ona przekraczać wartości przedmiotu sprawy (tzw. „opłata minimalna”). Natomiast zgodnie z § 8 ust. 5 tego rozporządzenia, opłaty maksymalne wynoszą przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 10.000,00 zł do 50.000,00 zł – 4.800,00 zł. W niniejszej sprawie pełnomocnik wziął udział tylko w jednym posiedzeniu, na którym nastąpiło zamknięcie rozprawy, zaś jego czynności sprowadzały wyłącznie do popierania powództwa i wniosków w nim zawartych. Sąd uznał zatem, iż skala aktywności pełnomocnika i stopień zawiloci sprawy nie uzasadniają przyznania wynagrodzenia wyższego niż wynagrodzenie w stawce minimalnej. Kwotę tę Sąd nakazał wypłacić adw. W. P. z sum budżetowych, przejmując ją jednocześnie na rachunek Skarbu Państwa.